

РЕШЕНИЕ

№ 3588

гр. София, 02.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в публично заседание на 04.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **3079** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 124 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба на И. К. И. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу Заповед No 8121К-2104 от 08.03.2023 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 ЗДСл е прекратено служебното правоотношение. Излагат се съображения за противоречие на акта с закона. Претендират се разноски. Ответната страна изразява становище за неоснователност на жалбата и моли да се отхвърли.

В с.з. страните, чрез процесуалните си представители, поддържат доводите изложени от тях в жалбата, респ. отговора към нея, като желаят постановяване на съдебен акт в твърдения от тях смисъл.

От фактическа страна:

От приложената административна преписка се установява, че със Заповед No 8121К-1632 от 03.02.2017 г. на министъра на вътрешните работи, считано от 01.02.2017 г. е назначен И. И. на „Началник на отдел“ в сектор „Развитие на К. и проекти“ при дирекция К.-МВР.

По делото е приета като доказателство Справка за упражнено право на пенсия за

осигурителен стаж и възраст, считано от 15.08.2015г. по отношение на жалборподателя. по чл. 69, ал. 2 КСО.

С предизвестие рег. No 8121р-5170/08.03.2023 г. на министъра на вътрешните работи, връчено на 13.03.2023 г., на оспорващия е отправено едномесечно предизвестие за прекратяване на служебното му правоотношение, на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл.

На 08.03.2023 г. е издадена оспорваната Заповед No 8121К-2104 от министъра на вътрешните работи, с която е прекратено служебното правоотношение с И. И.. Заповедта е издадена на основание чл. чл. 106, ал. 1, т. 6 ЗДСл, съдържа позоваване на отправеното до служителя едномесечно предизвестие за прекратяване от органа по назначаване и се посочва изплащането на дължимите обезщетения. Заповедта е лично връчена на служителя на 13.03.2023 г., за което същият се е подписал.

Правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като депозирана в преклузивния срок за обжалване на годен за оспорване административен акт и от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита.

Съдът, като прецени доказателствения материал по делото, както и валидността и законосъобразността на обжалвания административен акт с оглед основанията, визирани в разпоредбата на чл.146 от АПК, счита жалбата за неоснователна.

Оспорваната заповед е издадена от материално компетентен орган, в кръга на предоставените му правомощия. В случаите по чл.106 от ЗДСл, служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването, какъвто за жалбоподателя няма спор, а и е видно от заповедта за назначаването му на държавна служба, се явява Министърът на вътрешните работи.

Обжалваната заповед е издадена в изискуемата от чл.108, ал.1 от ЗДСл писмена форма и съдържа предписаните от същата норма реквизити, включително правното основание за прекратяване на правоотношението, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. Оспорената заповед е издадена при спазване общото изискване за мотивиране на всеки индивидуален административен акт, доколкото изложените в нея фактически основания за издаването ѝ кореспондират на правните такива.

Приложена е нормата на чл.106, ал.1, т.6 от ЗДСл (нова – ДВ, бр.46 от 2010 г., в сила от 18.06.2010 г., посл. изм. и доп. бр.57 от 2016 г.), според която органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение с едномесечно предизвестие, когато служебното правоотношение е възникнало след като назначеният държавен служител е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст, включително когато е упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл.68а от Кодекса за социално осигуряване.

Разпоредбата е диспозитивна и предоставя в дискреция на органа по назначаването да упражни тази възможност, в случай че са налице визираните в нормата предпоставки, а те са: служебното правоотношение да е възникнало след като държавният служител е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Възникването, респ.придобиването на правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст пък е пенсионно-осигурително правоотношение, предпоставките за което са

регламентирани в КСО и подзаконовите нормативни актове по прилагането му. Дали и кога за жалбоподателя възниква право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, не може да се преценява инцидентно в настоящото производство. Жалбоподателят не е оспорил по надлежния ред удостовереното в приложената по делото Справка в регистрите на НОИ, Териториално поделение С. обстоятелство, че И. има статус на пенсионер и получава Лична пенсия за осигурителен стаж и възраст с начална дата на пенсията 15.08.2015 г. Тази справка е изготвена съобразно предвидената в чл.106, ал.5 от ЗДСл възможност, в случаите по ал.1, т.6 от същата разпоредба, органът по назначаване да получи служебно от Националния осигурителен институт информация относно наличието на упражнено право на пенсия от държавния служител.

Разпоредбата на чл.68 от КСО въвежда общата уредба на изискванията за придобиване право на пенсия спрямо размера на навършена от осигурено лице възраст и придобит осигурителен стаж.

Специални изисквания по отношение на тези предпоставки са въведени с нормата на чл.69 от КСО, относно придобиването право на пенсия от военнослужещите по Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България и от държавните служители по Закона за Министерството на вътрешните работи и Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража, както и в разпоредбите на чл.69а, чл.69б и чл.69в от КСО. Всички тези норми систематично се намират в Раздел I „Пенсии за осигурителен стаж и възраст“ на Глава шеста от КСО, и няма съмнение, че уреждат предпоставките за придобиване на пенсия, в зависимост от осигурителния стаж и възраст на лицето. Изрично в жалбата е заявено, че И. е упражнил правото си на пенсия по реда на чл.69 от КСО, което води на единствения възможен извод, че същият е придобил и упражнил именно правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 15.08.2015г.

Съгласно представената по делото Заповед No 8121К- 1632 от 03.02.2017 г. на министъра на вътрешните работи, считано от 01.02.2017 г. е назначен И. И. на „Началник на отдел“ в сектор „Развитие на К. и проекти“ при дирекция К.-МВР, към който момент вече е бил придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Изрично в цитираната заповед е вписано като правно основание чл.9 от ЗДСл, а според чл.9, ал.1 от ЗДСл служебното правоотношение възниква въз основа на административен акт. Тоест самата Заповед се явява основанието за възникване на служебното правоотношение на жалбоподателя като държавен служител по смисъла на чл.142, ал.1, т.2 от ЗМВР, от датата, посочена в нея. Съдът не споделя развитата в жалбата теза, че доколкото по отношение на И. нямало възникване на ново служебно правоотношение, а било налице преобразуване на едно служебно правоотношение по ЗМВР в друго такова по ЗДСл, то в случая не намирала приложение нормата на чл.106, ал.1, т.6 от ЗДСл. Разпоредбата на чл.106, ал.1, т.6 от ЗДСл визира прекратяването на служебно правоотношение по ЗДСл, и за жалбоподателя началният момент на възникването на това служебно правоотношение е 01.02.2017г. независимо дали в предходен момент същият е заемал длъжността на основание друго правоотношение. Този извод намира подкрепа и в разпоредбата на §69, ал.3 от ПЗР към ЗИД на ЗМВР (ДВ бр.81 от 2016 г., в сила от 01.01.2017 г., изм. и доп.), която предвижда, че служителите по ал.1 „се назначават“ на длъжности, определени за заемане по Закона за държавния служител, с щата на съответната структура, като съгласно ал.5 и ал.6 на същия параграф, на тези служители се присъжда определеният

в Класификатора на длъжностите в администрацията минимален ранг за заеманата длъжност и се определя индивидуална основна заплата.

Настоящият съдебен състав приема за безспорно установени по делото изискуемите от разпоредбата на чл.106, ал.1, т.6 от ЗДСл предпоставки за издаване на процесната заповед. Доколкото в чл.106, ал.1, т.5 от ЗДСл е предвидена възможност органът по назначаването да прекрати служебното правоотношение с едномесечно предизвестие при придобито от държавния служител право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, то съответна на целта на закона се явява и хипотезата за прекратяване на правоотношението в случай, че такова право е било придобито още в момент, предхождащ назначаването на служителя.

Неоснователно е и оплакването, съдържащо се в жалбата за неравно третиране. Не всяко неравно третиране е дискриминация, като пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Страната, която твърди, че е дискриминирана трябва да представи фактите, въз основа на които може да се направи предположение, че е налице дискриминация. В случая не е налице защитен признак, който да е основа за разграничение вътре в релевантната група от държавни служители, придобили и упражнили правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст и въз основа на който неблагоприятното положение под формата на прекратяване на служебното правоотношение да се приеме за дискриминационно.

Тази съдебна инстанция съобразява и мотивите, съдържащи се в решение на Съда на Европейския съюз от 15 април 2021 г. по дело С-511/19, т. 46, в които се посочва, че забраната за дискриминация, основана на възраст, трябва да се тълкува и с оглед на правото на труд, признато в чл. 15, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз. От това произтича, че следва да се отделя особено внимание на участието на възрастните работници и служители в професионалния живот. Интересът от запазването на активността на посочените лица обаче следва да се взема предвид при зачитане на други, евентуално разнопосочни интереси. Тези интереси обхващат включително и възможността за прекратяване на служебното правоотношение на пенсионирани лица, които получават пенсия за осигурителен стаж и възраст, за да се насърчи заетостта на активното население или да се подпомогне достъпът до пазара на труда на по-млади хора (в този смисъл и решение на Съда на Европейския съюз от 2 април 2020 г. по дело С-670/2018). Следва да се съобрази и нормата на чл. 21 от Закона за защита от дискриминация, съгласно която работодателят прилага еднакви критерии при осъществяване на правото си на едностранно прекратяване на служебното правоотношение по чл. 106, ал. 1, т. 2, 3 и 5 от Закона за държавния служител без оглед на признаците по чл. 4, ал. 1, като в обхвата на това задължение несъмнено не попада нормата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл.

Не е налице несъответствие на акта с целта на закона. К. съд в решение No 13 от 13.10.2012 г. по конституционно дело No 6 от 2012 г. посочва, че целта на закона е особено важна за преценката на законосъобразността на административните актове по повод съдебното им обжалване, защото несъответствието с целта на закона е една от предпоставките за незаконосъобразност на административните актове. При ясно регламентирана цел на закона, съдът може да установи нейното спазване или превратното упражняване на власт от компетентния административен орган. В

мотивите си К. съд посочва, че целта на закона е отправна точка и за преценката спазен ли е принципът за съразмерност по чл. 6 от АПК, който е неразривно свързан с преследваната цел. Правната теория (Л., К., съч. стр. 298-299, П., К., Т., И., А., Г., Й., Б, съч., стр. 336-337) приема, че самият избор на административния орган е правно регулиран от чл. 4, ал. 2 и чл. 6 от АПК и предписва определен алгоритъм на преценка – дали с избраната от органа възможност се постига целта, за която законът го е оправомощил да издаде акта (чл. 4, ал. 2), ако тази цел се постига, дали не е било възможно решение, което е по-малко обременително за трети лица (чл. 6, ал. 2-3), имало ли е решение, което да бъде осъществено с по-малко обществени разходи (чл. 6, ал. 4). В процесния случай не се установява нарушаването на нито едно от тези правила, поради което административният акт не може да бъде определен като несъответен на целта на закона.

Не са налице заявените в жалбата основания на чл.146, т.3, т.4 и т.5 от АПК за отмяна на оспорената заповед, и подадената срещу нея жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

В настоящото производство е направено своевременно искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника. Съдът намира искането за основателно по чл.143, ал.3 от АПК, предвид изхода на спора за тази съдебна инстанция, пред която ответникът е бил представляван от юрисконсулт, и определя размера му, на основание чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр. чл.37, ал.1 от ЗПП, на 100 лв. за настоящото производство.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. К. И. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу Заповед No 8121К-2104 от 08.03.2023 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 ЗДСл е прекратено служебното правоотношение.

ОСЪЖДА И. К. И. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] да заплати на Министерство на вътрешните работи, [населено място], юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: